

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3238/2021
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мијушко Жугић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије – Републичка дирекција за имовину, коју заступа Државно правобранилаштво, Градске општине Палилула, коју заступа Општинско правобранилаштво, и ПКБ Корпорација АД Београд, чији је пуномоћник Зоран Ећимовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2676/18 од 26.03.2019. године, исправљене решењем од 08.04.2021. године, у седници већа од 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2676/18 од 26.03.2019. године исправљене решењем од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8461/17 од 16.11.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да је власник кп .. у ЗКУЛ 2 КО ..., што би тужени били дужни да признају и трпе укњижбу тужиље на основу ове пресуде. Ставом другим изреке тужиља је обавезана да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке тужиља је обавезана да туженој Градској општини Палилула накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2676/18 донетом након закључене главне расправе дана 26.03.2019. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је власник катастарске парцеле .. у ЗКУЛ 2 КО ..., што је тужена Република Србија обавезана да призна и трпи укњижбу тужиље на основу ове пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за утврђење права својине на наведеној катастарској парцели што би тужена Градска општина Палилула и ПКБ Корпорација били дужни да признају и трпе укњижбу тужиље по основу пресуде. Ставом четвртим изреке тужена Република Србија је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.100,00 динара са законском затезном

каматом од 16.11.2017. године до исплате. Ставовима петим и шестим изреке тужиља је обавезана да туженим Градској општини Палилула и ПКБ Корпорацији накнади трошкове парничног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене Републике Србије је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 3. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које представљају ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиље ББ био је власник катастарске парцеле .., њива II класе, која му је одузета у поступку спровођења арондације пољопривредног земљишта у корист Опште земљорадничке задруге Борча, у складу са решењем Скупштине општине Крњача, Одељење за привреду од 04.12.1964. године. Овим решењем било је одређено да ће Комисија за арондацију земљишта својим решењем одредити накнаду за арондирано земљиште и увести корисника у посед након правноснажности решења, које је постало правноснажно 15.01.1965. године. Решењем Скупштине општине Крњача – Комисије за арондацију од 20.01.1965. године одлучено је да се земљиште, у које спада и кп .. њива II класе, припаја општеној имовини и постаје друштвена својина, чији корисник је ПКБ – Падинска Скела, одређена је накнада у новцу у износу од тадашњих 130.167,00 динара и обавезан ПКБ – Падинска Скела као корисник арондације да ову накнаду исплати правном претходнику тужиље. Наведено решење није правноснажно. Према записнику о утврђивању фактичког стања од 16.04.1990. године, правни претходник тужиље је у поступку арондације дао парцелу .. и у замену добио спорну катастарску парцелу .. површине 57,76 ари и катарску парцелу .., које правни претходници тужиље и тужиља несметано користе од 1965. године. Правни претходник тужиље ББ је покренуо ванпарнични поступак ради одређивања накнаде за арондирано земљиште, који није окончан, нити је тужиљи или њеним правним претходницима исплаћена накнада за одузето земљиште. Спорна катастарска парцела .. КО ... укњижена је као државна својина Републике Србије на основу решења ДН ../02 и представља пољопривредно земљиште без уписаног носиоца права коришћења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у другостепеној пресуди примењено материјално право када је утврђено да је тужиља власник спорне катастарске парцеле и тужена Република Србија обавезана да призна и трпи да се на основу пресуде тужиља укњижи као власник.

Чланом 56. Основног закона о искоришћавању пољопривредног земљишта („Службени лист ФНРЈ“ 43/59, 53/62) прописано је право сопственика земљишта које се арондацијом припаја на накнаду коју даје корисник арондације, а према члану 57. тог закона, ако је сопственик припојеног земљишта земљорадник, на име накнаде му се

даје по правилу одговарајуће земљиште, а уколико га нема, даје му се земљиште одговарајуће вредности, односно ако се не постигне споразум накнада се исплаћује у новцу. У случају да сопственик припојеног земљишта није земљорадник, према члану 58. тог закона накнада за припојено земљиште се даје по правилу у новцу, односно по споразуму у другом земљишту одговарајуће вредности.

У поступку је утврђено да је правном претходнику тужиље одузета предметна катастарска парцела у поступку арондације, који није проведен до краја и није исплаћена накнада у новцу, већ му је дато одговарајуће земљиште, односно предметна катастарска парцела, коју тужиља са правним претходницима несметано држи од 1965. године. Изменама и допунама Закона о основама својинско-правних односа које су ступиле на снагу 04.07.1996. године брисана је одредба члана 29. тог закона која је онемогућавала стицање права својине на непокретности у друштвеној и државној својини путем одржаја. По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да су правни претходници тужиље оправдано веровали да су споразумом из 1965. године и разменом непокретности стекли право својине на спорној катастарској парцели, јер су је добили у поступку арондације, па су оправдано сматрали да је за пренос права својине довољно да се фактички изврши размена и предаја парцела. Зато су се стекли услови за стицање права својине путем одржаја на спорној катастарској парцели, у смислу чл. 28. став 2. и 30. став 2. Закона о основама својинско-правних односа, па је тужбени захтев тужиље правилно другостепеном пресудом усвојен у односу на тужену Републику Србију која је укњижена као власник наведене непокретности.

Ревизијом тужене неосновано се истиче погрешна примена материјалног права и наводи да правни претходници и тужиља нису били савесни, јер је по оцени Врховног касационог суда у другостепеној пресуди правилно утврђена савесност тужиље и њених правних претходника.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**